

UMBRELE GÂNDULUI

Îmi las geana gândului,
Ca o pleoapă obosită
Peste apele grele
Ale lacrimilor atâtor dureri
Trăite intens.

Buzele arse de timp
Murmură cuvinte nerostite,
Gravate profund
În aripi de gânduri
Zburate peste amintiri nerostite.

Cute adânci, ninse blând
Pe frunte și pe firele
Înghețate ale părului,

Dormitează gândurile mocnite

Și arse la tulpina unei

Vieți sublime,

Prin suferințele nemărginite

Ale valurilor înspumate

De clipe neîntoarse.

Umbrele gândului

Luminează în adâncuri,

Stele galeșe, palide lumini,

Stinse de necunoscut.

ȘOAPTE

Vorbe mimate,

Flori irizate

Se aștern mirate

Peste flori mate.

Voci în surdină,

Aerul alină

În clepsidra lină,

Nisip și lumină.

Picuri de apă,

Șoapte adapă,

Clipa să-ncapă,

Pe-un vârf de clapă.

CA O ADIERE...

Ca o adiere...

Ai trecut prin viața mea,
Împietrind picurii gândurilor.

Ca o adiere...

Ți-ai lăsat mirosul de floare
Palidă de toamnă.

Ca o adiere...

Ai mângâiat clipele scurse
La limanul durerii.

Ca o adiere...

Ai murmurat vorbe amare de pelin,
La rădăcina copacului neștiut.

